

РЕШЕНИЕ

№ 3939

гр. София, 19.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ЮЛИАНА В. ИЛИЕВА
като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ Административно наказателно дело № 20211110207142 по описа за 2021 година

при участието на секретаря *Юлиана Илиева*, след като разглежда докладваното от съдията **н. а. х. дело № 7142** по описа на СРС за **2021** година, за да постанови решение, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 – чл.63 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.).

Образувано е по жалба на „****“ ЕООД, чрез законния му представител (управител Б.Б.), срещу Наказателно постановление (НП) № 542674-F-554997 от 19.10.2020г., издадено от Заместник-директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП – гр. София, с което на осн. чл.27, чл.83 и чл.3, ал.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл.182, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 642.47 (хиляд шестстотин четиридесет и два и 0.47) лева за административно нарушение на чл.124, ал.2 от ЗДДС.

В жалбата се сочи, че наказателното постановление било неправилно и незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването му. Релевират се доводи за наличие на законова възможност за приложение на разпоредбата на чл.126 от ЗДДС с оглед направени корекции след деклариране, каквито дружеството – жалбоподател се твърди да е направило, като липсващата фактура от данъчен м. януари 2020г. била отразена в съответните счетоводни документи, дължимият ДДС бил внесен още преди издаването на санкционния акт, без да бъдат причинени каквито и да било вреди за фиска. Твърди се в жалбата, че причината за забавяне било обявеното извънредно положение, поради пандемичната обстановка, наличие на лични причини на управителя и счетоводителката, и допълнително усложняване на ситуацията, предвид пандемията от

SARS-CoV-2, поради което фактурите за данъчния период били осчетоводени с много голямо закъснение. Изложено е и твърдението, че процесният Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бил съставен в отсъствието на представител на дружеството при неспазване на законовите изисквания, а при издаване на НП наказващият административен орган не бил изпълнил задължението си по чл.53, ал.1 от ЗАНН да установи по безспорен начин извършване на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Изложени са и доводи за наличието на хипотезата на чл.28 от ЗАНН за маловажен случай на нарушение. Според жалбоподателя наложеното административно наказание било несъразмерно на обществената опасност на нарушението, като трябвало да се приложи санкционната разпоредба на чл.179, ал.1 от ЗДДС или тази по чл.182, ал.2 от ЗДДС. Отправено е искането в жалбата за отмяна на оспореното НП, а алтернативно – за намаляване размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание жалбоподателят „*****“ ЕООД, *редовно* призован, не се представлява от законен представител, а от упълномощен такъв – адв. Вилиана Стоянова (вж. л.10, т.П от съд. д.), която поддържа жалбата с изложените в нея доводи и съображения, като *не* претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – ТД на НАП, *редовно* призована, се представлява от юрк. Тереза Ралева (вж. л.9), която счита за неоснователна жалбата и следвало да се отхвърли, а наказателното постановление да се потвърди като правилно и законосъобразно и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като изслуша становището на страните, извърши служебна проверка на атакуваното наказателно постановление, прецени събраните по делото доказателствени материали – поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно законовите разпоредби, приема следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

Дружеството – жалбоподател „*****“ ЕООД с ЕИК: ***** е юридическо лице, регистрирано в България със седалище и адрес на управление в гр. ****, ж.к. „*****“, бл.****, и управител Б.К.Б.. Дружеството било регистрирано по ЗДДС.

Свидетелката Д. М., заемаща длъжност „инспектор по приходите” в Офис „София област” на ТД на НАП – гр. София, извършвала проверка за установяване на факти и обстоятелства относно дейността на „*****“ ЕООД, извършила и насрещна проверка на жалбоподателя „*****“ ЕООД.

При тази проверка, извършена на 19.06.2020г., свид. М. установила, че дружеството – въззивник било извършило облагаема доставка на хранителни стоки на 29.01.2020г., с което било настъпило данъчно събитие по смис. на чл.25 от ЗДДС. За въпросната доставка била издадена от страна на юридическото лице „*****“ ЕООД фактура № 000000572/29.01.2020г. (вж. л.9, т.І от съд. д.), в която била посочена данъчна основа (ДО) в размер на 8 212.33 (осем хиляди двеста и дванадесет и 0.33) лева и данък (ДДС) в размер на 1 642.47 (хиляда шестстотин четиридесет и два и 0.47) лева, или обща сума за плащане

9 854.80 лева.

В хода на дейността по проверката се констатирало, че жалбоподателя бил *подал* в законоустановения срок по чл.125 от ЗДДС справка – декларация (СД) № 22191392083/14.02.2020г. за предходния данъчен период – месец януари 2020г. с деклариран резултат *данък за внасяне* в размер на 1 151.25 лева, посочен в клетка № 50 на декларацията. Заедно със СД били *подадени* и отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, вкл. дневниците за покупки и продажби.

Свидетелката М. обаче, констатирала, че юридическото лице *не е отразило* издадения от него процесен данъчен документ (фактура № 200 000 0572/29.01.2020г.) в *Дневника за продажби* за данъчния период, през който са издадени – този за месец януари 2020г., което от своя страна *довело* до определяне на *данъка в по-малък размер*. Установило се, е тази фактура *не била включена* в отчетните регистри за следващия период (м. февруари 2020г.), както и в данъчните периоди за месеците март, април, май, юни и юли с. г.

На електронния адрес на дружеството – въззивник, посочен пред органите по приходите със съответно заявление за ползване на Е-услуги на 24.10.2014г. (вж. л.30-31, т. II от съд. д.), била изпратена поканата изх. № 53-06-429/27.05.2020г. (вж. л.11-12, т. II от съд. д.) *з а явяване в 7-дневен срок от получаване на поканата* на законния представител на дружеството за съставяне и връчване на АУАН във връзка с издадени и неотразени фактури в регистър „Дневник продажби” на подадените СД по ЗДДС от дружеството за *различни* данъчни периоди (м. април 2019г., м. юни 2019г., м. юли 2019г., м. август 2019г., м. ноември 2019г., м. декември 2019г. и м. февруари 2020г.), вкл. и за процесния месец януари на 2020г.

В поканата било указано, че съгл. чл.40, ал.2 от ЗАНН ако не се яви представител, ще бъде съставен АУАН в отсъствие. Поканата била *връчена* на *електронния адрес* за кореспонденция с органите по приходите на 09.06.2020г. в 11:18:21 часа (вж. л.11, т. II от съд. д.).

В указания седмодневен срок *не се явил* законен или упълномощен представител на дружеството, и на 19.06.2020г. в *отсъствие* на представляващ „****” ЕООД свидетелката Д. М. съставила АУАН № F-554997/19.06.2020г. против жалбоподателя, в който били посочени обстоятелствата по проверката, фактическото описание на нарушението и на обстоятелствата по извършването му – дружеството не е отразило в дневника за продажбите за данъчен период месец януари 2020г. издадената фактура № 200 000 0572/29.01.2020г. с ДО от 8 212.33 лева и размер на ДДС от 1 642.47 лева, към подадената СД вх. № 2219 1392 083/14.02.2020г. за м. януари 2020г., като АУАН бил съставен в присъствието на един свидетел (свид. М. Н.).

Съставеният АУАН бил връчен на 22.06.2020г. на упълномощен представител на дружеството Т.П., видно от разписката за връчване към АУАН (вж. л.5, т. I от съд. д.), като при връчването не са били отразени възражения или обяснения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не били представени и писмени възражения.

Въз основана на съставения АУАН № F-55497/19.06.2020г., на 19.10.2020г. заместник-директорът на ТД на НАП – гр. София издал обжалваното Наказателно постановление № 542674-F-554997/19.10.2020г., в което били описани обстоятелствата по извършената проверка, фактическото описание на нарушението и на обстоятелствата по извършването му (*неотразяване на горепосочената фактура от 29.01.2020г. в съответните регистри /дневник за продажби/ към СД вх. № 2219 1392 083/14.02.2020г. за данъчния период м. януари 2020г., през който е издадена, довело до определяне на данък в по-малък размер*), както и нарушените законови разпоредби (чл.124, ал.2 от ЗДДС), като с този санкционен административен акт на осн. чл.182, ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя „****“ ЕООД било наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 642.47 лева за нарушението. НП било връчено съгласно разписката за връчване към него на 29.01.2021г. на пълномощника Т.П..

Против процесното НП била подадена жалба вх. № 53-06-155/05.02.2021г. (опис на НАП), *озаглавена „възражение”*, адресирана до Пирдопския РС, като след указания на съда (л.19-20, т.І от съд. д.), била подадена и *допълнение към жалбата* (вж. л.24-26, т.І от съд. д.), като с Определение № 30/05.04.2021г. на Пирдопския РС *производството* по образуваното а. н. х. дело № 71/2021г. *било прекратено* и **делото по подсъдност** било пратено в СРС.

Междувременно, въпросната фактура от 29.01.2020г. *била включена* в дневника за продажбите за месец *август* 2020г. (вж. л.27-29, т.І от съд. д.).

Посочените фактически обстоятелства се установяват въз основа на събраните по делото доказателствени материали: **гласните доказателства**, съдържащи се в показанията на свидетелите Д. Х. М. и М. Г. Н., както и **писмените доказателства**, приобщени по надлежния ред на чл.283 от НПК: том № 1 (а. н. х. д. № 71/2021г.): пълномощни (л.5, 8), дневник за продажби за м. август 2020г. (л.6-7, 27-29), фактура № 200 000 0572/29.01.2020г. (л.9), дневник за продажби за м. януари 2020г. (л.10-15), заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП (л.16-18); том № 2 (а.н.х.д. № 7142/2021г.): 2 бр. пълномощни (л.9-10), удостоверение за извършено уведомяване (л.11), покана за явяване за съставяне на АУАН (л.12-13), заповед № 88.14/30.12.2009г. за преназначаване на актосъставител (л.14), заповед № 189/09.01.2020г. за преназначаване на наказващ орган (л.15), дневник за продажбите за м. февруари 2020г. (л.20-23), писмо от НАП (л.24), извлечение от електронна система на НАП за електронен адрес на дружеството (л.25-28), писмена справка от НАП (л.30-31), заявление за Е-услуги (л.32-34).

Съдът преценява показанията на свидетелките Д. М. и М. Н. за логични и подробни, без наличие на вътрешни противоречия в тях, като същите споделят информация за извършената проверка, за установените обстоятелства по липсата на въпросната фактура в отчетните регистри за данъчния период, основните характеристики на нарушението, като гласните доказателства са еднопосочни, последователни и взаимно кореспондиращи си, като свидетелските показания са относими и към изясняване на обстоятелствата по съставяне на АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление. Заявеното от свидетелките изцяло се подкрепя от наличните по делото писмени доказателства, поради

което съставът на съда **изгради** изводите си въз основа на гласния доказателствен материал.

По повод на *писмените доказателства* този съдебен състав преценява същите за относими и достоверни, като те *подкрепят* и *допълват* показанията на разпитаните свидетелки, а и установяват факти за самото нарушение и за компетентността на актосъставителя и наказващия орган, поради което и съдът ги **кредитира** и ползва при своите фактически изводи.

Анализът в съвкупност на събраната доказателствена съвкупност позволява формирането на еднозначни и еднопосочни фактически изводи и не налага подробното им обсъждане (арг. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

При така установените фактически обстоятелства се налагат следните **правни изводи на първостепенния съд**:

Жалбата се явява процесуално **допустима**, доколкото изхожда от легитимирано лице (наказаното юридическо лице), подадена е в рамките на срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.) (НП е връчено на 29.01.2021г., а жалбата е от 05.02.2021г.), и е насочена срещу санкционен административен акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред.

Разгледана по същество същата се явява **неоснователна** при следната аргументация:

При служебната проверка настоящият съдебен състав счита, че правилата относно компетентността на съответните длъжностни лица, съставили АУАН, съотв. издали НП, са изпълнени и спазени – лице на длъжност „инспектор по приходите” и орган по приходите по чл.7, ал.1, т.4 от ЗНАП с компетентност по чл.193, ал.2, предл.1 от ЗДДС е съставил АУАН (вж. и т.2.1. от заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП), а оправомощено от изпълнителния директор на НАП длъжностно лице (заместник-директор на ТД на НАП) е издало НП (вж. и т.1.3, б. „в” от цитираната заповед).

Няма нарушение и на сроковете по чл.34, ал.1, изр.2 и ал.3 от ЗАНН, доколкото Актът е съставен в кратък срок след установяването на нарушението, но *в рамките на тримесечния срок от установяване на нарушителя*, станало при извършването на проверката, *и две години от датата на административното (данъчно) нарушение*, а НП е издадено в рамките на шестмесечния срок от съставянето на АУАН.

Настоящият съдебен състав намира за **спазени** разпоредбите на чл.40, ал.1 и ал.2 от ЗАНН, доколкото Актът е съставен *в присъствието на един свидетел* на неговото съставяне, като са спазени изискванията *да бъде изпратена покана* до дружеството, която *е получена на декларираната* пред приходната администрация електронна поща (л.11-12, т. II от съд. д.), което е позволило на актосъставителя *да състави АУАН в отсъствието* на представител (законен или упълномощен) на дружеството – жалбоподател, каквато възможност дава чл.40, ал.2, предл.2 от ЗАНН – *ако нарушителят е известен и след покана не се яви, актът се съставя в негово отсъствие*. Изпълнени са и изискванията на чл.43, ал.1

от ЗАНН актът да бъде подписан от актосъставителя и поне един от свидетелите в него, и да бъде връчен на представител на жалбоподателя, като в разглеждания случай няма нарушение на правилото на чл.40, ал.3 от ЗАНН, доколкото свидетели не са били необходими при наличието на официални документи (арг. чл.40, ал.4 от ЗАНН).

За **пълнота** следва да се допълни, че не са налице нарушения при съставянето и връчването на АУАН, доколкото в отсъствие на представител на жалбоподателя е съставен АУАН, но след като е *отправена покана* не се е явил законен или упълномощен представител на дружеството – жалбоподател. В материалите по делото са събрани писмени доказателства за обстоятелството на получаване на поканата на електронен адрес за кореспонденция *******@abv.bg**, който дружеството е декларирало за контакт с приходната администрация (вж. л.30-31, т.П от съд. д.), а според удостоверението за извършено връчване по електронен път изпратената покана е връчена на 09.06.2020г. в 11:18.21 часа, като според нормата на чл.101, ал.5 от ЗДДС в процедурата по регистрация по ЗДДС съответното лице има задължение да заяви електронен адрес за кореспонденция, който се счита за електронен адрес за получаване на съобщения съгласно чл.28, ал.2 от ДОПК, а и разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗАНН не поставя изисквания за форма на поканата за съставяне на АУАН, за съдържанието ☐ или за начина на отправянето ☐, защото от значение е единствено уведомяването на лицето, че предстои образуване на административно-наказателно производство със съставянето на АУАН и възраженията за недопустимост на подобен вид изпращане на поканата по чл.40, ал.2 от ЗАНН нямат основание.

Съдебният състав на първата инстанция намира, че двата документа съдържат всички законови реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е извършено като **място** в столицата, където се намират седалището и адресът на управление на дружеството, респ. където съответното *правно регламентирано действие е било дължимо* – да бъде подадена СД по ЗДДС за съответния данъчен период (м. януари 2020г.) заедно с отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, в които следва да бъдат включени *всички* издадени в периода отчетни документи, в т. ч. и фактури. Що се отнася до **времето** на извършването му, следва да се отчете, че в случая административното нарушение е *реализирано чрез **противоправно бездействие*** – не е била отразена фактурата от 29.01.2020г. в *дневника за продажби за данъчния период месец януари 2020г., през който този отчетен документ е бил издаден*. В този смисъл, *бездействието* на задълженото по ЗДДС юридическо лице *представлява трайно състояние, което е било налично от деня, в който е изтекъл срокът по чл.125, ал.5 от ЗДДС (15.02.2020г.)* и на всяка следваща дата, до момента, в който данъчно задълженото лице е извършило дължимото по закон отразяване на фактурата – в случая това е станало **след съставянето на АУАН в дневника за продажби за месец август 2020г.**, който се подава със СД по ЗДДС до 14-о число на следващия месец. В този смисъл, се касае за т. нар. „продължено нарушение”, чието изпълнително деяние е било осъществявано от субекта *непрекъснато до осъществяване на дължимото действие, съотв. до действия на контролните органи, които са прекъснали бездействието*. Предвид това и **липсата** на

посочване от актосъставителя в съставения АУАН и в издаденото то наказващия орган НП на точна конкретна дата на извършването му, **не представлява** процесуално нарушение със съществен характер, което да засяга правото на защита на юридическото лице, съотв. да рефлектира върху законосъобразността на НП.

Настоящата съдебна инстанция счита, че **правилно** е приложен и материалният закон. Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 от ЗДДС (ред., ДВ, бр.102 от 31.12.2019г.), действала към датата на нарушението, регистрираните по ЗДДС лица са задължени да водят *дневник за покупките и дневник за продажбите*, като регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл.119 от ЗДДС в *дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени* (чл.124, ал.2, изр.1 от ЗДДС). От доказателствата се установи с категоричност, че през месец януари 2020г. от страна на „****“ ЕООД е била издадена фактура № 200 000 0572/29.01.2020г. за доставка на стоки, в която била посочена ДО от 8 212.33 лева и размер на ДДС от 1 642.47 лева. За дружеството – жалбоподател е съществувало задължение **да отрази** издадената фактура в *дневника за продажбите за данъчен период месец януари 2020г.*, което търговското дружество не е сторило, с което се явява нарушена, от обективна страна, разпоредбата на чл.124, ал.2 от ЗДДС и за което бездействие съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС е предвидено ангажиране на административно-наказателната отговорност на задълженото лице.

Този съдебен състав намира за необходимо да посочи, че от доказателствената наличност по делото се **установява безспорно и категорично**, че дружеството – жалбоподател „****“ ЕООД, **въпреки задължението си** по чл.124, ал.2 от ЗДДС да *отрази издадените от него данъчни документи (процесната фактура)*, както и отчетите за извършените продажби по чл.119 от ЗДДС, в *дневника за продажбите за данъчния период 01.01. – 31.01.2020г.*, през който тя е била издадена, не го е сторило, с което деяние, извършено в периода от 15.02.2020г. до 14.09.2020г. в гр. София е довело до определянето на по-малък размер на данъка, и е реализирало състав на едно административно нарушение **по чл.182, ал.1 вр. чл.124, ал.2 от ЗДДС**, за което административно нарушение е било санкционирано.

Изводите на съдебния състав са верни и се основават на наличните доказателства и законовите разпоредби, като за всеки данъчен период регистрираното лице подава СД за ДДС, съставена въз основа на отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, с изключение на случаите по чл.159б от ЗДДС. Заедно със СД регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл.124, ал.1, т.1 и т.2 от ЗДДС за съответния данъчен период, *един от които е дневникът за продажбите* (другият е дневникът за покупките). Декларациите и отчетните регистри се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят (чл.125, ал.1, ал.3 и ал.5 от ЗДДС). От тук съответно следва, че **всяко регистрирано** по ЗДДС лице е длъжно до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят, **да е подало** справка-декларация и отчетен регистър, в който да е отразило данъчните документи, както и отчетите за извършени продажби в

дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Това **е и най-късната дата**, на която регистрираното лице **следва да изпълни задължението си** да отрази издадените от него данъчни документи в отчетните регистри.

З а данъчния период 01.01.2020г. – 31.01.2020г. това следва да е станало до 14.02.2020г. (вкл.). Дружеството е подало СД за януари 2020 заедно с отчетните регистри за този данъчен период, на 14.02.2020г. с вх. № 2219 1392 083, но в дневника за продажби (отчетен регистър по чл.124, ал.1, т.2 от ЗДДС) тази фактура **не е отразена**, като **евентуални грешки**, свързани с неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри, ако са установени **до изтичане на срока** за подаване на декларацията, т. е. до 14.02.2020г., могат да се коригират по реда на чл.126, ал.2 от ЗДДС – подаване в рамките на срока на коригирани СД и отчетни регистри, и затова **най-ранната дата на започване на бездействието е 15.02.2020г.** Такова поведение не се явява **незаконосъобразно и не реализира състав на административно нарушение**, най-малкото защото ще липсва елементът „неотразени данъчни документи” в регистъра за периода. Дружеството – жалбоподателя **няма** данни и да е предприело подобни действия. Затова и **доводите** в жалбата за наличието на хипотезата на чл.126 от ЗДДС следва да се приемат за **неоснователни**.

Когато регистрираното лице е издало или **отразило** данъчния документ в периода, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен, т. е. в **непосредствено следващия период** (има членуване на „периода, следващ”, а не е употребен израз „период, следващ” – бел. с.), тогава регистрираното лице **би отговаряло** по чл.182, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.124, ал.2 от ЗДДС, ако това по-късно отразяване на данъчен документ е довело до определяне на данъка в по-малък размер. В случая **няма основания**, както твърди защитата на жалбоподателя, за приложение на чл.182, ал.2 от ЗДДС, защото дружеството е следвало да отрази **въпросната фактура от януари 2020г. в непосредствено следващия данъчен период**, т. е. при подаване на СД за **февруари 2020г.** и в отчетните регистри за същия месец, а не в СД и отчетни регистри за м. август 2020г., какъвто е процесният случай. Поощрителната санкционна разпоредба **изисква едно по-бързо във времето действие** от регистрираното лице, каквито няма данни то да е предприело – в тази насока са налице и категорични доказателства (вж. л.20-23, т.ІІ от съд. д.).

Когато **грешката, свързана с неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри, бъде отстранена извън** случаите по чл.126, ал.2 (т.е. в срока за подаване на СД за съответния данъчен период), като **лицето извърши необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена**, и включи неотразения документ в съответния отчетен регистър за същия данъчен период – при неотразени в отчетните регистри по чл.124 документи (хипотеза на чл.126, ал.3, т.1 от ЗДДС, приложима за разглеждания казус), или лицето писмено уведоми компетентния орган по приходите, който предприема действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период (при неправилно отразени в отчетните регистри документи), **тогава регистрираното лице ще отговаря за нарушение по чл.182, ал.1 вр. чл.124, ал.2 от ЗДДС**,

ако това неотразяване на данъчни документи в отчетните регистри е довело и до определяне на данъка в по-малък размер за периода, за който документите са се отнасяли. Именно **това е установено по делото** като действия на дружеството – **то не е отразило въпросния данъчен документ в отчетния регистър по л.124, ал.1, т.2 от ЗДДС за м. януари 2020г., съотв. и в СД за този данъчен период, няма корекции по реда на чл.126, ал.2 от ЗДДС в следващ данъчен период (февруари 2020г.), а ги е включило за данъчен период м. август 2020г. с подадената СД и отчетните регистри за този месец. Именно тогава дружеството е прекратило противоправното си бездействие.**

В принципен план, нарушението е формално – с неотразяване на фактурата (подадени със СД за м. август 2020г.) в отчетните регистри – дневника за продажби за данъчния период 01.01. – 31.01.2020г. най-късно до 14.02.2020г. (вкл.), **нарушението е довършено.** В случая са без значение причините (дали поради болест, отсъствие на счетоводител или нещо друго), поради които не е реализирано процесното отразяване на фактурите по-рано. Ирелевантно е и кой е установил пропускът (дали служител на дружеството или на НАП). Проявена инициативност от страна на дружеството – жалбоподател при подаване на искането за корекция на подадени СД по ЗДДС и за промяна на коефициента за корекция на данъчен кредит би имало значение единствено като смекчаващо отговорността обстоятелство (отговорност по чл.182, ал.2 от ЗДДС напр.). Правната възможност, която чл.126 от ЗДДС дава на задължените по ЗДДС лица **не изключва** носенето на административно-наказателна отговорност за нарушение по чл.124, ал.2 вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС, т. к. срокът по чл.125, ал.5 от ЗДДС не се удължава (видно от чл.126, ал.3 от ЗДДС). Нормата на чл.126 от ЗДДС **само е насочена към вярно отразяване на документите** в съответните регистри, вкл. и след изтичането на срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС. Както стана ясно и по-горе нарушението по чл.124, ал.2 от ЗДДС е формално и се явява довършено с изтичането на срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС и неотразяването на фактурите в съответния отчетен регистър за процесния период – дневник за продажби за м. януари 2020г. **Нужно** обаче, за неговото санкциониране е настъпването и на определен **резултат** – определяне на данъка за съответния период с неотразени данъчни документи в по-малък размер. В случая това неотразяване на фактурите се отнася до **един-единствен** данъчен период (януари 2020г.), което и свид. М. е установила, и отразяването на фактури за всеки данъчен период (за всеки календарен месец) е самостоятелно задължение на регистрираните по ЗДДС лица и срокът на това задължение изтича на 14-о число на следващия периода месец, **правилно и законосъобразно** административно-наказващият орган е приел, че в случая е извършено едно административно нарушение, отнася се то за данъчния период 01.01. – 31.01.2020г., и е реализирано чрез бездействие, траело от 15.02.2020г. до подаване на СД за м. август 2020г. със съответните регистри, в които фактурата е включена.

Съгласно установените по делото факти съдът приема, че като не е била отразена въпросната фактура от 29.01.2020г. с ДО от 8 212.33 лева и ДДС по нея 1 642.47 лева, с получател „*****“ ЕООД, в дневника за продажби за данъчен период м. януари 2020г. в

законоустановения срок до 14.02.2020г. (вкл.), а е била отразена едва с подаването на СД за ДДС за м. август 2020г. и в отчетните регистри за м. август 2020г., **е доказано**, че „****” ЕООД е осъществило от обективна страна състава на нарушение по чл.124, ал.2 вр. чл.182, ал.1 от ДДС, довело и до определяне на данъка за процесния период в по-малък размер (вм. данък за внасяне от 2 793.72 лева е отразен данък за внасяне от 1 151.25 лева), *реализирано чрез бездействие в периода 15.02.2020г. – 14.09.2020г.* При нарушенията, осъществявани чрез бездействие, до извършване на дължимото действие нарушението се осъществява от субекта непрекъснато, т. е. налице е т. нар. „продължено нарушение”, като бездействието на задълженото по ЗДДС лице е едно трайно състояние, което е налично *от деня, в който вече е изтекъл срокът* по чл.125, ал.5 от ЗДДС, на всяка следваща дата, до момента, в който лицето извърши дължимото по закон отразяване на фактурите – в разглеждания случай това е датата на подаване на СД за данъчен период м. август 2020г. – 14.09.2020г.

Съгласно санкционната разпоредба на чл.182, ал.1 от ЗДДС *регистрирано по ЗДДС лице*, което не издаде данъчен документ или **не отрази издадения** или получения данъчен документ **в отчетните регистри за съответния данъчен период**, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се **наказва** с налагане на „глоба” – за физическите лица, които не са търговци, или с **„имуществена санкция” – за юридическите лица** и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1 000 лева. В разглеждания случай **размерът на „определения по-малък” данък** за данъчния период 01.01. – 31.01.2020г., доколкото актосъставителят и наказващият орган са изложили и фактически съображения в тази насока в АУАН и НП, защото според СД за януари 2020г. е начислен ДДС от 1 151.25 лева (**без** включване на процесната фактура), а ако тя е била включена *начисленият ДДС би бил 2 793.72 лева.*

Не може да намери приложение и разпоредбата на чл. 179, ал. 1 ЗДДС, каквото следващо искане се прави в жалбата, тъй като тя урежда различен състав на административно нарушение - неподаване или неподаване в срок на справка-декларацията по чл. 125, ал. 1 ЗДДС, декларацията по чл. 125, ал. 2 ЗДДС или на отчетните регистри по чл. 124 ЗДДС.

Настоящата съдебна инстанция счита, че **възраженията** за влошеното здравословно състояние на законния представител на дружеството предвид епидемията от SARS-CoV-2 с а **неоснователни**, защото няма никакви доказателства в тази насока, а и коректното отразяване в дневника за продажбите на съответните данъчни документи не е действие, което да може да се извърши единствено и само от законния представител на дружеството, защото е възможно да го извърши и упълномощен представител. **Неоснователно** е и позоваването на извънредното положение в страната, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г., чийто срок е изтекъл на 13.05.2020г. Към датата на издаване на въпросната фактура (29.01.2020г.) и към най-късната дата за нейното включване в съответните регистри по чл.124, ал.1 от ЗДДС (14.02.2020г.), **такова извънредно положение не е било обявявано** от Народното събрание и следователно **не е**

имало причина от „извънреден характер” законовото задължение да не се изпълни. Към това следва да се добави, че дружеството – жалбоподател *не е отстранило* непълнотите в своите отчетни регистри по чл.124 от ЗДДС за този данъчен период *и след края* на обявеното в страната *извънредно положение*, а е отразило обсъжданата фактура в дневника за продажбите *едва* през месец **август** 2020г. (*с над петмесечно закъснение*) без наличието на уважително обстоятелство, при това *след* съставянето на АУАН. Следва да се посочи и фактът, че при проверката на служителите на НАП е било установено „подобно поведение” от страна на юридическото лице – и през **2019г.**, когато на територията на страната *не е било* обявявано *извънредно положение*, но отново е имало издадени отчетни документи, които не са били включвани в съответните регистри по чл.124, ал.1 от ЗДДС в съответния данъчен период, в който са издадени – в тази насока е и съдържанието на поканата, отправена до дружеството (л.12, т.П от съд. д.) и затова *изобщо не може да става дума* за „инцидентен пропуск” в дейността на дружеството, последица от обявеното извънредно положение, а за системно неизпълнение на задълженията чл.124, ал.2 от ЗДДС.

Във връзка с позоваването от страна на жалбоподателя на нормата на чл.28 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.), този съдебен състав следва да посочи, отново за пълнота на изложението, че *в случая бездействието* на дружеството *не е кратко* (то е *над пет* месеца), защото едва през септември 2020г. (до 14-о число) с подаването на СД по ЗДДС за м. **август** 2020г. *въпросната фактура е била отразена в регистъра по чл.124, ал.1, т.2 от ЗДДС (дневник за продажби)*. По делото е доказано реализирането на състава на нарушението, извършено за въпросния данъчен период, като неотразената фактура е с немалка ДО и начислен ДДС по нея, който е близък до минималното наказание за нарушението, при условие, че няма други нито изключителни, нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, а само наличието на „самоинициативност” от дружеството и включване на фактурата в един следващ данъчен период, не може да доведе до изводи за квалифициране на случая като маловажен., *особено* и *при липсата на изричен състав на такова нарушение* в ЗДДС (по арг. чл.39, ал.2 от ЗАНН) и *при установеното при проверката и споменато в предишния абзац*.

Отговорността на юридическите лица е *обективна* (безвиновна), като същата се ангажира за неизпълнение на задълженията им към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност (арг. чл.83, ал.1 от ЗАНН), поради което *не се налага обсъждане на субективните признаци и характеристики* на административното нарушение.

Наказващият орган правилно е приложил и санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, предл.2 от ЗДДС, която предвижда, че на юридическо лице, регистрирано по ЗДДС, което не отрази издадения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се налага наказание „имуществена санкция” в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1 000 лева. В случая *в резултат на неотразяване на издадената фактура в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС за данъчен период месец януари 2020г. се е стигнало до*

определяне на данъка върху добавената стойност **в по-нисък размер** спрямо декларирания от дружеството данък – разлика от **1 642.47 лева**, в какъвто **размер** е и наложеното на дружеството – жалбоподател административно наказание „имуществена санкция”. Размерът на наказанието е определен в закона (равно на определения в по-малък размер данък, когато той надвишава хиляда лева) и по арг. от чл.27, ал.5 от ЗАНН **не може** да бъде намаляван, като наказанието **не е** „прекомерно тежко”, защото е съответно на закона.

По въпроса за **разноските** по делото, този съдебен състав счита, че наказващият орган има право да му бъдат присъдени разноски за възнаграждение за един юрисконсулт, който е осъществил процесуално представителство и защита на неговия интерес, като *размерът на тези разноски следва да бъде минималното възнаграждение за подобен вид дела – сумата от 80.00 (осемдесет) лева, които жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати*. Изводът следва въз основа на **систематичното тълкуване и субсидиарно прилагане на закона** – разпоредбите на чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.) вр. чл.143, ал.1 от АПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ (ЗПП) вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ (НЗПП).

При законосъобразно проведена извънсъдебна фаза на процесното административно-наказателно производство, **без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила**, засегнали правото на защита на санкционираното юридическо лице, и при установените категорични данни за административно нарушение и неговия автор, при правилно прилагане в цялост на материалните разпоредби, процесното НП следва да бъде потвърдено в цялост, и затова на осн *чл.63, ал.1, изр.1, предл.1 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.)*, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като законосъобразно и правилно **Наказателно постановление № 5426744-F-5549997 от 19.10.2020г.**, издадено от заместник-директора на ТД на НАП – гр. София, с което на осн. чл.53, ал.2 вр. чл.27 и чл.83 вр. чл.3, ал.2 от ЗАНН и чл.193, ал.2, предл.2 от ЗДДС на дружеството – жалбоподател „*****” ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 642.47 (хиляда шестстотин четиридесет и два и 0.47) лева за административно нарушение на чл.124, ал.2 от ЗДДС (за фактура № 2000000572/299.01.2020г.).

ОСЪЖДА на горепосоченото основание **жалбоподателя „*****” ЕООД** с ЕИК: ******* ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на ТД на НАП – гр. София с ЕИК: 1310631880221 сумата от **80.00 (осемдесет) лева**, представляваща **разноски** за възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административния съд – София-град, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

(Николай Василев)

Съдия при Софийски районен съд: _____